

Ötvenedik fejezet - Isteni tanítónk

Akik naponta tanulnak Jézus Krisztustól felkészítést nyernek, hogy Isten munkatársaivá váljanak és bármilyen területen vagy hivatásban dolgoznak, Krisztus jellemének hasonlatossága szerinti, Istentől kapott képességeikkel befolyást gyakorolhatnak úgy, amint Ő, míg e testben lakozott közöttünk. A fiatalok pontosan olyan befolyást fognak magukkal vinni, amelyet családi életükben és az iskolában kaptak. Isten felelőssé teszi a tanárokat munkájukért, melyet oktatóként végeznek. Naponta kell tanulniuk Krisztus iskolájában, hogy felemelő befolyást fejtsenek ki azokra a fiatalokra, akik családjukból felületes nevelést hoztak, akiket nem szoktattat szorgalomra, kevés az ismeretük a jövőbeli, örök életet illetően, amelyért a legnagyobb árat fizette a menny Istene egyszülött Fia odaáldozásával, aki alázatos életet élt és rendkívül szégyenletes halált halt, hogy „aki hisz Benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” {FE 397.1}

Isten próbaidőt adott nekünk, amely során felkészülhetünk magasabb iskolai tanulmányainkra. Erre az iskolára kell az ifjúságot tanítani, fegyelmezni és nevelni olyan jellem, erkölcs és értelem formálásával, amit Isten jóváhagy. Nevelést kell kapniuk, de nem e világ romlott társadalmának szokásai, szórakozásai és játécai szerinti, hanem Krisztus útmutatása szerint valót, amely alkalmassá teszi őket, hogy mennyei lények munkatársai legyenek. Azonban milyen nevetséges az olyan iskolai nevelés, amelyben a tanulót meg kell fosztani attól az élettől - ha egyáltalán méltónak találhatik rá - amely Isten életével ér fel, ő maga pedig, mintegy tűzön keresztül üdvözülni. (v.ö: 1Kor.3:15/b) {FE 397.2}

A múltban a nevelés abból állt, hogy a diákok elméjét fáradhatatlanul olyan tananyaggal tömték, amely számukra a legkevésbé sem lehetett érték és amelyet a magasabb szintű oktatásban nem fognak elismerni. A zsidó nemzet tanítói megvallásuk szerint arra oktatták az ifjúságot, hogy értse azon ország törvényeinek tisztaságát és kiválóságát, amely örök időkre fog megállni. Jóllehet ezt mondták maguknak: „Az Úr temploma, az Úr temploma, az Úr temploma ez!” (Jer 7:4) - mégis megfeszítették a zsidó üdvrend Szerzőjét, azt, akire minden vallási szertartás és szabály előre mutatott. Nem ismerték fel Krisztust, a istenség leplezett titkát és számukra leplezett maradt. Az igazságot, az életet, teljes istentiszteletüknek a lényegét elvetették. Amit megtartottak és még ma is így van, az nem más, mint pusztán a külső, az árnyékok és előképek, amelyek a valódit jelképezik. Saját kigondolásaik miatt és által az, ami a valóságot jelképezte, annyira eltorzult, hogy lelki látásuk megszűnt. Nem fogták fel, hogy az előkép találkozott a valósággal Jézus Krisztus halálában. Minél inkább eltorzult látásuk, ahogyan értették az ábrázolásokat és jelképeket, annál jobban eltorzult gondolkodásuk és így nem láthatták a zsidó üdvrend tökéletes beteljesedését, amelyet Krisztus iktatott be és hozott létre, amely reá, mint lényegre mutatott. Addig szaporították az ételek, italok és különféle előírások számát, amíg a szertartásszerű vallás nem lett az egyedüli istentiszteletük. {FE 397.3}

Tanításában Krisztus törekedett úgy tanítani és nevelni a zsidókat, hogy lássák meg azt, aminek Önmaga valódi feláldozásával, az igazi Áldozattal, el kell töröltetni. „Elmenvén pedig” -mondta Ő - „tanuljátok meg, mi az: Irgalmasságot akarok és nem áldozatot. (Mt 9:13) A tiszta jellemet, mint mindennél fontosabbat tárta eléjük. Nélkülözött minden pompát és azt a hitet kívánta Isten országa egyetlen feltételül, amely szeretet által munkálkodik és megtisztítja a lelket. Tanítása szerint az igaz vallás nem ceremóniákból, külső látványosságokból vagy hivalkodásból áll. Krisztus maga is használta volna ezeket, ha lényegesek lettek volna az isteni hasonlatosság szerint való jellem kialakításához. Azonban mennyei hovatartozása, isteni tekintélye saját, belső érdemein alapult. Ő, aki a menny Felseje volt, emberi test öltözetében e földön járt. Minden vonzása és győzelme az emberért volt és Istennel való élő kapcsolatát kellett tanúsítania. {FE 398.1}

Krisztus jövedőlése a templom lerombolását illetően a vallás megtisztítására vonatkozó lecke volt, ami a formaságok és a szertartások érvénytelenítését jelentette. Nagobbnak jelentette ki önmagát, mint a templom és nyíltan ezt hirdette: „Én vagyok az út, az igazság és az élet.” Ő volt az, akiben az egész zsidó szertartásrend és előkép-szolgálat beteljesedett. A templom helyére lépett és az egyház minden tisztsége egyedül Őbenne összpontosult. {FE 399.1}

A régmúltban Krisztushoz formaságokkal és szertartásokkal közeledtek, de most, hogy a földre jött közvetlenül Önmagára hívta fel a figyelmet. Lelki papságát mutatta be és a bűnös embert a kegyelem trónusa elé vitte. „Kérjétek és adatik néktek;” - ígérte nekünk - „keresetek és találtok; zörgessetek és megnyitvatik néktek.” (Mt 7:7) „Ha valamit kértek az én nevemben, én megcselekszem azt. Ha engem szerettek, az én

parancsolataimat megtartsátok.” (Jn 14:14-15) „Aki ismeri az én parancsolataimat és megtartja azokat, az szeret engem; aki pedig engem szeret, azt szereti az én Atyám, én is szeretem azt, és kijelentem magamat annak.” (Jn 14:21) {FE 399.2}

Krisztus azért adta e tanításokat, hogy megmutassa: elmúlóban van a szertartás szolgálata és annak semmi haszna. „De eljő az óra,” - mondta Ő - „és az most vagyon, amikor az igazi imádók lélekben, és igazságban imádják az Atyát: mert az Atya is ilyeneket keres, az ő imádóiul. Az Isten lélek: és akik őt imádják, szükség, hogy lélekben és igazságban imádják.” (Jn 4:23-24) Az igazi körülmetélkedés Krisztus lélekben és igazságban való imádata, amely nem álszent látszattal végzett formaságokból és szertartásokból áll. {FE 399.3}

A mennyben ismert volt, hogy milyen égető szüksége van az embernek egy Istentől való tanítóra. Isten ember iránti könyörületességét és együttérzését gyakorolta, akit Sátán elgáncsolt és magához kötött és amikor eljött az időnek teljessége, elküldte Fiát. Az, Akit a mennyei tanács kinevezett, tanítóként jött a földre. Nem kisebb lény volt Ő, mint a világ Teremtője, a Végtelen Isten Fia. Isten csodálatos jóindulata adta Őt világunknak és azért, hogy az emberi nem szükségleteit betöltse magára vette emberi természetünket. Az Örök Ige a mennyei sereg megdöbbenésére jött el a földre, járt itt köztünk. A királyi udvart teljesen felkészülten hagyta el és egy büntől lepusztult, megfertőzött világba szállt alá. Rejtélyes módon egyé lett az emberi természettel. „...az Ige testté lett és lakozott miközöttünk.” (Jn 1:14/a) Isten túlradó jósága, nagylelkűsége és szeretete, amit a világ iránt, kegyelmében tanúsított, meglepetésként hatott. Felfoghatjuk, de elmondani nem lehet. {FE 399.4}

Az, hogy gyermekkorában Krisztus bölcsességben, Isten és ember előtti kedvességben növekedjen (v.ö.: Lk 2:52) nem volt meglepetés, mivel isteni megbízatásának törvénye szerint való volt, hogy talentumainak fejlődnie, testi-lelki erejének pedig gyakorlás által erősödnie kellett. Nem kereste sem a prófétaiskolákat, oktatást sem kapott a rabbi tanítóktól. Nem volt szüksége ezen iskolákban megszerezhető műveltségre, mivel Isten volt a tanítója. A tanítók és főemberek jelenlétében feltett kérdései tanulságos leckét jelentettek és a nagy emberek is elcsodálóztak bölcsességén és mély meglátásain. Puhatózó kérdéseikre adott válaszai olyan elmélkedésre méltó területeket tártak fel Krisztus küldetését illetően, amelyek azelőtt soha sem jutottak eszükbe. {FE 400.1}

Azon bölcsesség és beható ismeret, amit Krisztus, az írástudók jelenlétében mutatott mind szülei, mind testvérei számára meglepetésként hatott, mert tudták, hogy soha sem kapott tanításokat embertől a nagy tanítók iskoláiban. Testvéreit zavarták kérdései és válaszai, mivel észrevették, hogy Ő tanította a nagy tudású tanítókat. Nem érthették meg, mivel nem tudták, hogy hozzáférése volt az élet fájához, amely az ismeretnek olyan forrása, amelyről ők semmit sem tudtak. Személyiségében mindig volt egy különös méltóság és jelleg, amely nem hasonlított a földi büszkeséghez vagy elbizakodottsághoz, mivel nem kereste a nagyságot. {FE 400.2}

Krisztus miután beleegyezett abba, hogy elhagyja mennybeli, főparancsnoki beosztását, a végtelen magasságból alászállott és emberi formát vett fel. Tetszése szerinti emberi körülményt választhatott volna, azonban a nagyság és a rang nem volt neki fontos és a legalacsonyabb és legszerényebb emberek közösségét választotta. Betlehemben született, és szülei egyik oldalán szegény volt, azonban Isten, mint a világ tulajdonosa, volt az Atyja. Életébe, amely a folyamatos önmegtagadás és önfeláldozás élete volt, nem vegyült semmilyen fényűzés, kényelem, önző kívánságkeresés vagy élvezetek kielégítése. Szerény körülmények közé születésével összhangban, látszólag nem volt sem nagysága, sem gazdagsága, hogy a legszerényebb hívő se állíthassa: Krisztus nem ismerte a szorongató szükségletet. Ha gazdagságot, pompás külsőt mutatott volna a világ felé, akkor az emberiség legszegényebb osztálya elkerülte volna társaságát, ennél fogva az emberek nagyobb felére jellemző szegény körülményeket választotta. Életének középpontjává a mennyből való igazságnak kellett válnia. Igazsággal kellett bevetnie a földet. Oly módon jött közénk, hogy mindenkinek lehetősége volt megközelíteni, hogy csakis az igazság fejtsse ki hatását az emberi szívekre. {FE 401.1}

Élete bármilyen helyzetében Krisztus nyugodt volt, ami bosszúságra ingerelte testvéreit. Nem tudták megmagyarázni miért van belső békessége és derűje és semmivel sem tudták rávenni, hogy olyan tervet kövessen, amely közönségesnek vagy bűnösnek látszott. Minden alkalommal elfordult tőlük és nyíltan megmondta nekik, hogy ezzel másokat félrevezetne és ez Ábrahám gyermekeihez méltatlan dolog volna. Olyan példát kell állítani, hogy a kisgyermekek, az Úr családjának ifjabb tagjai, ne lássanak semmit életében vagy jellemében, amely okul szolgálhat bármilyen gonosz cselekedetre. Saját családjának tagjai azt mondták

neki, hogy túlságosan lelkiismeretes és különc. Miért nem tud olyan lenni, mint a többi gyermek? Azonban ez nem volt lehetséges, mivel Krisztusnak jellé és csodává kellett válnia a szigorú engedelmesség és feddhetetlenség területén. {FE 401.2}

Emberekkel való kapcsolatában szívélyesen és udvariasan viselkedett, ezért mindig megvédte az elnyomottak ügyét, legyenek azok zsidók vagy pogányok. Krisztust így mindenki szerette. Tökéletes életével és jellemével megválaszolta a tizenötödik zsoltár kérdését: „Uram, kicsoda tartózkodhat sátorodban, kicsoda lakozhat szent hegyeden? Aki tökéletességben jár, igazságot cselekszik, és igazat szól az ő szívében.” (Zsolt 15:1) Gyermek és ifjúkorában olyan volt élete, hogy amikor tanítóként ténykedett, ezt mondhatta tanítványainak: „Ha az én parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok az én szeretetemben; amiképpen én megtartottam az én Atyámnak parancsolatait, és megmaradok az ő szeretetében.” (Jn 15:10) {FE 402.1}

Amint idősebb lett, folytatta a gyermekkorában megkezdett munkát és tovább növekedett bölcsességben, és Isten és emberek előtti kedvességben. Családjában nem foglalta el helyét pusztán vérségi kötelékek miatt. Egyetlen esetben sem volt hajlandó igazolni vitás ügyeket, ahol igazság dolgában bűnösök voltak, vagy helytelenül jártak el, hanem mindig az igazság mellett állt ki. {FE 402.2}

Krisztus szorgalmasan tanulmányozta az Írásokat, mivel tudta, hogy mindannak, aki tanácsaira támaszkodik, értékes dolgokat tanulhat azokból. Hűségese volt családi kötelességei teljesítésében. A kora reggeli órákat nem az ágyban töltötte, hanem gyakran elvonult magányos helyekre elmélkedni és az Írásokat imában kutatni. Jól ismert volt számára minden munkájával és közbenjárói szolgálatával kapcsolatos prófécia, de különösen azok, amelyek hivatkoztak megaláztatására, az emberi bűn jóvátételére és az Atyánál való közbenjárására. Gyermek és ifjúkorában élete célja állandóan lelki szemei előtt volt, amely arra készítette, hogy vállalja fel a bukott emberért való közbenjárói munkát. Magot fog látni, amely napjait meghosszabbítja és az Úr kegyelmes szándéka az ő keze által jó szerencsés lesz. (v.ö:Ésa 53:10) {FE 402.3}

„Annak okáért mi is, kiket a bizonyosságoknak ily nagy fellege vesz körül, félretéve minden akadályt és a megkönyékező bünt, kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdő tért. Nézvén a hitnek fejedelmére és bevégezőjére Jézusra, aki az előtte levő öröm helyett, megvetve a gyalázatot, keresztet szenvedett, s az Isten királyi székének jobbára ült.” (Zsid 12:1-2) Ezeket a témákat Krisztus ifjúkorában tanulmányozta és a mennyei világ érdeklődéssel tekintett arra, Aki *az előtte lévő örömeért elviselte a keresztet és megvetette a gyalázatot. (vö.: Zsid 12:2/b) Azzal, hogy önmagát felajánlotta közbenjáróként az emberiség bűnéért, Krisztus papi hivatalát töltötte be. Ennek jutalmaként megláthatta **lelke szenvedésének gyümölcsét és megelégedett (v.ö: Ésa 53:11) Krisztus magja örökre meg fogja hosszabbítani napjait a földön. „Tiszteld atyádat és anyádat, hogy hosszú ideig élj azon a földön, amelyet az Úr a te Istened ad tenéked.” (2Móz 20:12) Atyja és anyja iránti engedelmissége által Krisztus minden gyermek és ifjú példaképe lett, azonban napjainkban a gyermekek nem követik az általa adott példát és ennek biztos eredménye, hogy megrövidítik napjaikat. {FE 402.4}

„Áldott legyen az Isten, és a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak Atyja, aki megáldott minket minden lelki áldással a mennyekben a Krisztusban, Aszerint, amint magának kiválasztott minket Ő benne a világ teremtése előtt, hogy legyünk mi szentek és feddhetetlenek Ő előtte szeretet által, Eleve elhatározván, hogy minket a maga fiaivá fogad Jézus Krisztus által az Ő akaratának jó kedve szerint”(Efez 1:3-5) Mielőtt a föld alapjai a helyükre kerültek volna, szövetség született, mely szerint mindaz, aki engedelmes, mindaz, aki a részére adott bőséges kegyelem által és annak segítségével jellemében szentté és Isten előtt feddhetetlenné lesz, Isten gyermeke legyen. Ezt az öröktől fogva megkötött szövetséget Ábrahám kapta meg több száz évvel Krisztus eljövetele előtt. Földi ittléte alatt micsoda érdeklődéssel és élénk figyelemmel szemlélte az emberi nemet, hogy meglássa, vajon élnek-e a számukra felkínált lehetőséggel. {FE 403.1}

„Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.” (Jn 17:3) E szavak szemet nyitogatnak mindenkinek, aki látni akar. Isten ismerete olyan ismeret, amelyet nem kell hátrahagynunk, amikor lezárul a próbaidőnk. Ez olyan ismeret, amely a világ számára, és számunkra is egyen-egyenként, a legmaradandóbb hasznot hozza. Akkor pedig miért tegyük Isten szavát a háttérbe, amikor üdvösségre bölcsé tehet bennünket? „Annak okáért annál is inkább szükséges nekünk a hallottakra figyelmeznünk, hogy valaha el ne sodortassunk. Mert ha az angyaloktól hirdetett beszéd erős volt és minden bűn és engedetlenség elvette igazságos büntetését: Mi módon menekedünk meg mi, hogyha nem törődünk ily

nagy üdvösséggel?” (Zsid 2:1-3/a) Üdvösségünket hanyagoljuk el, ha olyan szerzőknek, akiknek csupán zavaros elképzelései vannak, hogy mit jelent a vallás, az oktatásban a legkitűnőbb helyet és áhítatos tiszteletet biztosítunk, a Bibliát pedig második helyre tesszük. Akik az igazságot illetően ezen utolsó napokban világosságot nyertek, nem fognak a manapság tanulmányozott könyvekben olyan dolgokkal kapcsolatos tanításokat kapni, amelyek a világra következnek, azonban a Biblia tele van Isten ismeretével és alkalmas arra, hogy annak tanulmányozóját e földi és az örök életre hasznosra tanítsa. {FE 403.2}

Tanulmányozzuk gondosan a Zsidókhöz írt levél első fejezetét. Tanúsítsunk érdeklődést az Írások iránt. Olvassuk és tanulmányozzuk őket szorgalmasan. „...azt hiszitek, hogy azokban van a ti örök életetek;” - mondta Krisztus - „és ezek azok, amelyek bizonyosságot tesznek rólam;” (Jn 5:39/b) Számunkra mindent jelent, ha tapasztalatot és személyes ismeretet szerzünk Istenről és Jézus Krisztusról, „Akit Ő küldött”. „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.” (Jn 17:3) --Különleges bizonyágtételek a nevelésről, 1896 március 23 {FE 404.1}